

Kávézz Jézussal!

***Böjti gondolatok
napról - napra***

Március 6. - hétfő

Mt 6, 16

„Amikor pedig böjtöltök, ne nézzetek komoran, mint a képmutatók...”

„Nem mindig az a sikeres, aki annak látszik”- ez a felirata egy humoros képnek, melyen két nyúl látható sárgarépaikkal. Az egyik nyúl répájának földfelszín alatti része igazán szép méretű, de a föld felett látható zöld része igen kicsi, így szomorkodva és álmélkodva néz a szomszéd nyúlra, aki répájának nagy zöldjére igen büszkén tekint. Csak éppenséggel azt nem tudja, hogy az ő répájának földben lévő része sokkal kisebb, mint szomorkodó szomszédjának répája.

A látszat néha csal - hangzik az ismert mondás is. Így van ez az emberek világában is. Sokszor teszünk úgy, mintha boldogok lennénk, mintha örülnénk, mintha elégedettek lennénk az életünkkel, miközben belül teljesen másként érzünk.

Jézus Hegyi Beszédében olvasható tanítása a böjtölésről éppen ettől akar megóvni minket: az álarcok viselésétől, amivel hazudunk magunknak, másoknak és Istennek is. Az életünk nem egy színdarab, amiben jelmezekben eljátszunk egy megírt és elvárt szerepet. Isten nem színészeknek teremtett minket, hanem hús-vér embereknek.

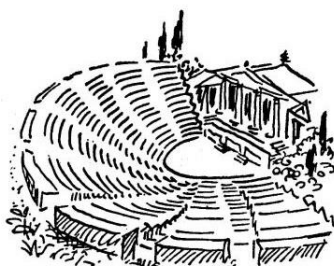
Ha „színházasdit” játszunk, magunkat fosztjuk meg az igazi élettől.

Jézus minket is arra biztat, hogy merjünk önmagunk lenni. Isten mindig jobban örül a leplezetlen őszinteségnek, még ha az nem is szép, mint a megjátszott képmutatásnak, még ha az szépnek is látszik.

Isten előtt úgysem takargathatjuk magunkat, hiszen Ő ismer minket a legjobban. Ezért felesleges minden erőlködésünk, amit azért teszünk, hogy jobbnak lássanak minket az emberek és Isten, mint akik valójában vagyunk.

A mai napunk ezért induljon egy őszinte imádsággal: Uram, segíts a valódi önmagam lenni, akinek Te megálmodtál.

Baloghné Oravetz Anett

Március 7. - kedd

„Ez a fajta pedig nem távozik el, csak imádságra és böjtölésre.” - Máté 17,21

Sokat gondolkoztam az elmúlt napokban, hogy mire jó nekem a böjt? Egyszer egy görög-katolikus barátom mesélte el, hogy ez az időszak neki a lelki mellett, egy testi tisztulási folyamat, ahol mindenféle méreganyagok tisztulhatnak a testből. Amikor ez elhangzott rögtön rá is vágtam, hogy ez akár egy fogyókúra reklámszövege is lehetne. De valóban a böjt csak ennyi lenne? Egy fogyókúra? Csak egy tisztulási folyamat?

Ebben az igeszakaszban van szó tisztulási folyamatról és böjtről is. De sokkal inkább a tanítványok lelkében zajlik ez a tisztulás. Ez az igevers egy hatalmas sikertelenség közepette hangzik el. Amikor a tanítványokhoz odavisznek egy holdkóros fiút, de a ők képtelenek meggyógyítani. És erre a sikertelen próbálkozásra hangzik el Jézus mondata, hogy egy ilyen jellegű problémát csak imádkozva és böjtölve tudtok megoldani. Itt tehát Jézus figyelmeztető szava úgy hangzik el, mint egy felkiáltójel. Egy felkiáltójel, amire szükségük van a tanítványoknak és amire szükségünk van nekünk is ma reggel. Érdekes, hogy a tanítványok már több gyógyításon túl voltak, ez a gyógyítás valahogy mégsem ment nekik. Hiszen azokhoz a módszerekhez akartak nyúlni, ami már jól bevált az előzőekben és ami már szinte rutin nekik. Nekünk, hány ilyen jól bevált módszerünk van, ami nem engedi, hogy mélyebb szintre lépjünk az életünkben, vagy akár az Istennel való kapcsolatunkban is? Másrészt ez az eset felkiáltójel a tanítványoknak úgy, hogy alázatra szólítja fel őket, hiszen már rengetek sikeres gyógyításon túl vannak, már csak az alázat hiányzik. Mi, hány esetben vagyunk túl büszkék, hányszor mondjuk és tesszük ugyanazokat a makacs dolgokat a hétköznapiakban, amikor már rég alázatot kellene mutatnunk? De felkiáltó jel úgy is ez félresikerült gyógyítás történet, hogy igaz elbuktak a tanítványok, mégis így láthatunk meg többet Jézus hatalmasságából. Mégis hányszor takarjuk el inkább a szemünket, hogy semmit ne lássunk Jézus tetteiből?

Jézus szava, az hogy imádkozz és böjtölj egy felkiáltójel ebben a böjti időszakban az ellen, hogy ne váljanak a hétköznapiak rutinná, tudjuk felvállani, hogy bizonyos feladatok sikeréhez alázatra van szükségünk és, hogy tudjunk minél többet meglátni Jézus dicsőségéből. Ezeknek a felismerésében segít az imádság és a böjt is. Ennek a megélésével lehet igazi megújulás ez az időszak számunkra.

Pál Eszter

Március 8. – szerda

Tanuljátok meg tehát, szeretett testvéreim: legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra.” - Jak 1,19

Jó lenne, ha a böjt számunkra egyben a tanulás ideje is lenne. Manapság mindig tanulnunk kell valamit. Ha egy új eszköz, telefon, rádió, villanytűzhely, mosógép kerül hozzánk, az biztos, hogy nem olyan lesz, mint a régi – tanulni kell a kezelését, és amikor elromlik, megint csak újra kell tanulni majd egy másik használatát. Ezért még inkább vágyunk arra, hogy végre úgy tanuljunk, hogy a megszerzett tudás ne váljon szinte azonnal elavulttá.

Jakab apostol ilyen tudásra biztat minket: *Tanuljátok meg tehát, szeretett testvéreim: legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra*

Ezeket bizony érdemes lenne gyakorolnunk a böjtben. Többet és figyelmesebben hallgatni, és halkán, kedvesen beszélni. Vajon miért kiabálnak az emberek, amikor haragszanak egymásra? – tette fel a kérdést egy bölcs tanító. Azért, felelte, mert ilyenkor a szívük messzire kerül egymástól és ezt a nagy távolságot akarják átkiabálni. Minél dühösebbek, annál jobban kiabálnak, mert annál nagyobb a távolság. Amikor két ember megszereti egymást, nem kiabálnak, hanem kedvesen, lágyan beszélnek, mert a szívük nagyon közel áll egymáshoz. Amikor még jobban megszeretik egymás, annyira egy helyen lesz a szívük, hogy már halkán sem kell megszólalniuk, elég csak egymásra nézniük, mert szavak nélkül is megértik egymást.

A kölcsönös megértés, tehát a szereteten és nem a hangerőn múlik. Gyakoroljuk ebben magunkat: a magunk és a másik őszinte érzéseire, a szavak mögött rejlő üzenetre való odafigyelésben. Észre fogjuk venni, hogy ezután a kevés csendes és kedves szóval jobban célt érünk, mint korábban a sok és indulatos beszéddel bármikor.

Bödecs Pál

Március 9. - csütörtök

„Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a ti hitetek is.” - 1Kor 15,14

A lemondásnak, a böjtölésnek nem az a célja, hogy olyan nyomorultnak érezzük magunkat, amennyire csak lehet. Nem is az, hogy lenyűgözzük azokat, akik csodálattal tekintenek azokra, akik képesek valódi önfegyelemre. Erre ott vannak a konditermek hősei, az élsportolók, mint például Fa Nándor. Valóban lenyűgöző, amit összeszorított fogakkal végigcsinált. A böjtben kicsit másról is van szó. Belső komolysággal nézünk szembe életünk és hitünk fontos kérdéseivel és helyet készítünk az Istennel való találkozásnak. A böjtben találkozunk a hiányainkkal, a ténnyel, hogy hiánylények vagyunk. Böjtben sóhajtunk és vágyódunk, de nem lemondóan, mintha minden hiábavaló lenne. Mert van egy másik sóhajtás, ami inkább fellelegzés, a fel-támadás örömeinek fellelegzése. De amíg a sóhajból fellelegzés lesz, be kell járni egy utat. Negyvennapos utat. 40 nap míg beforr a csont, míg megtörhető egy szokás, vagy éppen belsővé tehető egy új. Persze ez egy jelképes szám is. Azt az utat jelöli, amit mindenkinek be kell járni. A lelki sebeknek biztosan több idő kell. Ez húsvét útja! Csendes, küzdelmes, belső út mégis a húsvét meggyőződése hatja át: nem hiábavaló! Van értelme, biztos célja van.

Édes Árpád

Március 10. - péntek

„Boldogok a szelídek, mert ők öröklik a földet” - Mt 5, 5

Lehet, hogy némileg visszariadunk Jézus Hegyi Beszédében elmondott tanításától, mert a szelíd tulajdonságot a gyengeség és a nőiesség jeleinek tartjuk, így az is kérdés, hogy vajon hogyan örökölhettek a szelídek a földet? Gondolhatjuk, hogy a szelídek nem jutnak semmire, átgazolnak rajtuk, és eltapossák őket. Ők öröklik a földet? Nem inkább a kemények és törtetőik győzedelmeskednek, míg a gyengék csak szelmalomharcot folytatnak? Mintha azt látnánk magunk körül, hogy a föld azé, akinek sok pénze és hatalma van, a föld a taktikázóké, az ügyeskedőké, akik megtalálják a kiskapukat.

Jézus mondata viszont nagyon úgy tűnik, hogy az ellenkezőjéről szól.

Ízlelgessük ezt a mondatot: „Boldogok a szelídek, mert ők öröklik a földet!”

De milyen is a szelíd ember? A szelíd ember képes engedni. Engedni a természet erőinek, engedni a házasságban, engedni a munkahelyen. Hogy miért? Mert ilyen a szeretet. Nem elnyom, nem magához láncol, nem irányít felülről, hanem képes úgy is élni, hogy nem minden úgy alakul, ahogy ő elképzelte.

Vajon mi tudunk-e engedni, vagy mindig nálunk kell lennie az utolsó szónak? Ha képesek vagyunk a szelídségre, akkor át tudjuk engedni a vezetést, és képessé válhatunk arra, hogy ne a magunk tervébe, hanem egy nagyobb tervbe simuljunk bele. Higgjuk el, hogy ez a terv mindig jobb, mint amit mi elképzelhetünk magunknak, hiszen Isten annak tervezője.

Adja Isten, hogy ez a gyönyörű szó: „szelíd” jellemezzen minket is! Adja Isten, hogy az idejünkben előre merjük engedni Istent az életünkben!

Baloghné Oravetz Anett

Március 11. - szombat

Mk 4,26-28

Jézus ezt is mondta: Úgy van az Isten országa, mint amikor az ember magot vet a földbe, azután alszik és felkel, éjjel és nappal: a mag sarjad és nő, az ember pedig nem tudja, hogyan. Magától terem a föld, először zöld sarjat, azután kalászt, azután érett magot a kalászban.

Mai igénk a böjt három formájáról is szól. Az első a magvető böjtje. A vetés kétszeresen is böjt idő, ilyenkor nem lehet másra figyelni, csak erre a munkára. Kell hogy legyen idő az életünkben a figyelem, a z összpontosítás megtanulására. Jó, ha ez már gyermek és fiatal korunkban elkezdődik, de egész életünkben gyakorolnunk kel magunkat ebben. Ez is a böjt egy formája, amikor csak a legfontosabbra figyelek és minden mást, ami megzavarna, kizárom az életemből. De a földművesnek azért is böjt idő a vetés, mert értékes magot szór a földre és nem tudja, hogy nem lesz-e hiábavaló az áldozata. Jó, ha van bátorságunk életünk legértékesebb idejét odaszánni a magvetésre, a jövőbeni termés reményében.

A böjt második formája az elengedés. Az is böjt, ha el tudom engedni a siker, vagy a kudarc gondolatát. Ha lemondok arról, hogy ellenőrizsem, vizsgálgassam: látszik-e már valami eredménye az áldozatomnak. Bízod ezt a növekedést adó Istenre, aki gondoskodni fog a többiről. Aludj nyugodtan, Ő munkálkodik.

A böjt harmadik formája a hálás csodálkozás - nem tudom hogyan, de megtörtént: „Magától terem a föld, először zöld sarjat, azután kalászt, azután érett magot a kalászban.” A böjt célja ennek az örömmek az elérése, igazán megpillantani Isten titokzatos kegyelmét és hatalmát. A böjtöm egyszer célba ér, és akkor meglátom, hogy érdemes volt minden áldozat és minden várakozás.

Bödecs Pál

Március 12. - vasárnap

Ézsaiás 49, 9-10.

„Mondd a foglyoknak: jöjjetek ki! - a sötétségben levőknek: jöjjetek a napvilágra! Útközben lesz élelmünk, még a kopár hegyeken is lesz legelőjük. Nem éheznek és nem szomjaznak majd, nem bántja őket a nap heve...”

Amikor gyermekekkel kirándulni indulunk, az első dolog, ami elhangzik mielőtt még a Kiskunhalas táblát elhagynánk: mikor eszünk? Út közben elveszítjük a teljes biztonságérzetünket és valami ősi ösztöntől hajtva az úton lét izgalmát és bizonytalanságát evéssel csillapítjuk. Voltaképpen persze mindig úton vagyunk, ennek bizonytalanságát pedig tudatosan mélyíti is fogyasztói világunk, hogy az evésben/fogyasztásban keressünk és találjunk vigaszt. A világunk saját fogyasztói igényeinek, vélt/valós szükségeinek foglya. A böjtben Isten arra hív, hogy szembe menjünk a félelmeinkkel, és Isten elé tárjuk úton levésünk minden kiszolgáltatottságát és nyugtalanságát. Ő pedig ígéreteivel siet elénk. Ha tudjuk, hogy jól fogunk lakni, ha tudjuk, hogy van, aki gondoskodik, máris kezd szűnni szükségeink betöltésével kapcsolatos szorongásunk. Személyes életünkben, lelki utunkon is megtapasztalhatjuk ennek az ígéretnek az erejét. A hívás és az ígélet nemcsak egyéneknek szól, hanem egy egész közösségnek. Ahogyan a babiloni fogságot elhagyni készülő népnek szólt. Isten világosságra hívja mai is a népét. Például abban, hogy találja meg kora fékezhetetlen fogyasztási vágyának az ellenszerét, amit úgy hívnak böjt!

Édes Árpád

